

למברסקי. אינני יודע פרטים. אוולאי פנה אלי: «שמע, מה אתה עושה פה? אתה יודע כאיש לא-פוליטי, איש טוב...» זאת היתה הפעם הראשונה שפגשתי בו. הוא סיפר שמופעלים עליו לחצים בקשר לפירסומים בשמו. באותו פורום — למברסקי, ברעמי, אוולאי ואני — הוא ביקש לערוך פגישה עם שלמה עמר, פרקליטו, ועורך-דין שכרעמי התחייב לספק לו. אוולאי אמר שהוא רוצה להכחיש כמה דברים שנאמרו בשמו, בתנאי שעמר

שהודיע שהוא רוצה להכחיש כמה פירסומים שהיו בשמו. שמעתי על כך בדרך תל-אביב. לא הופתעתי, מכיוון שהייתי מודע לסיפור. באופן אישי לא היכרתי או את אוולאי. נסענו לכלבד-שולום. שם היה או משרדו של כספי. לי היתה פגישה קודמת, ואחר-כך הצטרפתי ללמברסקי. כספי נתן גושפנקא לפגישה עם אוולאי, כדי לשמוע ממנו מה הוא רוצה. אחר-כך נסענו לדירה ברמת-גן,

שחצנות: במשך תשע שנים — עד שהתחנתתי לפני שנה — לא היתה אשה שרציתי ושלא השגתי אותה. בתמונות לפעמים מכערים אותי. עכשיו יש לי עודף משקל — שמנתי קצת, אבל אני נחשב לרזי יפה.

שלמה עמר: "הוא שינה את כיוון מחשבותי!"

היכרתי אותו מהיום הראשון שלי באנד. ב-1971. הוא היה אז

במשך שלושה חודשים — ניתוחים על גבי ניתוחים. לבסוף, אחרי הרבה התייעצויות, החליטו לקטוע גם את השנייה. זה נעשה בהסכמתי. כאן התחילה בעייה — להיות נכה. זאת בעייה. זה לא סתם שהייתי אדם כריא, ההופך לנכה. הייתי ספורטאי, עסקתי הרבה בכדורגל. כשנפצעתי, הייתי בן 30 וחצי. לאבר שתי רגליים בגיל כזה! המחשבה הראשונה שלי היתה: מה יהיה עם נשים? האם הן תחזרנה אחריי? האם אמשיך

המחשבה הראשונה

שלי היתה: נשיים!

הוכמן בביתו. או, נחשב לרזי יפה

אני ודמון, העולם הזה

רים הסוציאליים ויועצי משרד-הביטחון, רצו לפתוח לי עסק, כדי שלא אחזור לאנד, לאותה הסביבה. שלמה עמר אמר לי: «אתה חוזר בדיוק לאן שאתה שייך, ונמצא לך משהו שמתאים לך!» כך התמניתי כמנהל מחלקת-התרבות-הספורט של הקואופרטיב. היום אנד זה כבר לא מה שהיה. נגמרה החברות.

ילד מחוץ לנשואי: "היכרתי בו!"

הכפתי הרבה מאו אוטובוס-הדמים...

שמעת שיש לי ילד מחוץ לנשואי? בוודאי שהיכרתי בו! זה קרה לפני שש שנים. היה לי עניין עם איזו מזכירה באחת הקונסוליות. היא החליטה ללכת עלי ולנסות לעשות רעש נגדי בעיתונות. יש לי תיזה שתמיד כדאי לחשוף את הדברים לבד. היכרתי בילד, ואני משלם בעדו מזונות.

הפגישה הלילית: "זה מפריע לי!"

ני מרגיש שנרקם פה משהו... אנשים איבדו פרופורציות.

חקרו אותי במשך שעות. במשך החקירות ישבתי מול אדם שקיבל עיטור נמוך מהעיטור שקיבלתי (תנ"צ שימרון סביר). אני קיבלתי עיטור על הריגת שני מחבלים באוטובוס-הדמים. הרגשתי איך סביר השפיל את העיניים. הוא לא היה מסוגל להביט לי בעיניים. אני יודע על אינטרסים של אנשים מסויימים באנד ועל שיתוף-הפעולה שלהם עם אנשים אחרים, המעורבים בפרשה. זהו קשר של האופוזיציה, כדי להחליף את השלטון באנד. (אלברט) אוולאי הזה היה עובר אנד שהסתבר.

ודאי שאני זוכר את התאריך שבו נערכה הפגישה הלילית, ה-8 בינואר 1986. או לא הבנתי שזה היה משהו חריג. מה פתאום?

אני הגעתי על תקן של עוזר לאביטל למברסקי (חוקר פרטי ואיש-מישטרה בעבר). המכונית שלו התקלה קלה באותו היום, ואני נהגתי עבורו.

הוא נסע להתייעץ עם רמי כספי, שהיה אז פרקליטו של שלמה עמר, בקשר לפגישה עם אלברט אוולאי,

מנהל-המשק באנד. נכנסתי אז כנהג מטעם קיבוץ נווה-ים. נוצרה בינינו ידידות מיידית. לא, לא חברות קרובה. אחרי אוטובוס-הדמים, כששכבתי בבית-החולים, הוא פנה אלי. או הוא היה מנהל איזור הצפון של אנד. עמר שינה או את כיוון מחשבותי מהקצה אל הקצה. לפי המלצת העובד

להצליח איתן? כיום, כשאני משקם חיילים צעירים שנפצעו, אני שם לב לכך שלכני העשרה חשוב יותר איך הם ייראו, מה יגידו. סקס הוא פחות במודעות אצלם. איך התמודדתי עם זה? מנסים... אחרי יומיים-שלושה הביאו לי אחות צעירה, שהתאהבה בי. אחר-כך התאבדה כי רופאה. אחר-כך? באמת, כלי

מצומח-גלילות לפגישה הלילית

ביום הראשון מלאו 10 שנים בדעק לתאריך שבו היה לסמל, לזיכור לאומי: מי שאיבד את אשתו וילדיו לנגד עיניו, וגם את שתי רגליו, בפיגוע אוטובוס-הדמים שהוביל קבוצה מאורגנת של מטיילי אנד, ומי שהרג שניים מהתוקפים.

הוא פונק, וזכה בעיטורים. 10 שנים אחרי, הוא עומד למישפט: «מדינת-ישראל נגד יוסי הוכמן».

המישפט הוא נגדו ונגד שאר משתתפי הפגישה הלילית המפורסמת, שכבר נכנסה למולקלור. הוכמן שתק במשך כל חודשי הפרשה, בניגוד לנטייתו, על פי צו חבריו ועמיתיו לפרשה.

השבוע, במלאת עשור לעלייתו לכותרות, החליט לנהוג כרצונו ולדבר. כמו שהורגל במאבקים קשים, שתודות להם הוא פוסע בעוז על שתי פרוטזות, על אף אי-הנוחות והכאבים, הוא מתמודד עם הבעיות הכרוכות בחיים חדשים עם אשה אינטליגנטית. גם למאבק להוכחת ניקיון-כפיו בפרשת הפגישה הלילית ביקש לצאת במלוא המרץ והזעם.

הוכמן הוא טיפוס חייכן, בעל עיניים תכולות ממוזרות. הוא היה מעדיף להצטייר, בעיני הבריות, כטיפוס סמונטי, לא עושה חשבון. אולם הוא מאוד-מאוד מונס, חושב ומחושב. ביקרתי אצלו פעמיים: ביום הראשון — יום הזיכרון לאוטובוס-הדמים, ואז שוחחנו על הפגיעה; וביום השני — שבו שוחחנו על הפגישה הלילית בלבד.

לא היה שום הבדל בהתנהגותו של הוכמן בשני הימים. בין שני האירועים השונים כלי-כך מקשרים כוח-הרצון, נחישות-ההחלטה, המאבק.

בסוף השיחה השניה אמר הוכמן לאשתו בטבעיות: «עברתי כבר כלי-כך הרבה... נעבור גם את הפגישה-הלילית!» הוא הוריד בטיבעיות את הפרוטזות, ונסע לו בכסא-הגלגלים.

«חבל שלא יודעים בדיוק מה קרה בפגישה הלילית», אמר לי לפתע יוסי הוכמן, «מה שקרה בסוף...»
 «מה פירוש, לא יודעים?» הרי «העולם הזה» פירסם בזמנו את פרוטקול הפגישה!
 «כן...»

«מה זאת אומרת, כן...?»
 «היו שם קטעים שאכן נאמרו.»
 «אתה מנסה לרמוז שהיו בפגישה קטעים שאינם מופיעים בפרוטקול?»
 «את יודעת מה? אני מאמין שהפרוטקול שפרסמתם הוא הפרוטקול...»

«אתה רוצה להאמין?»
 «אני רוצה להאמין שזהו בדיוק הפרוטקול!»
 «אז מדוע אתה רומז אחרת?»
 הוכמן נראה כאילו התחרט על הכיוון שאליו נסחפה השיחה ועבר — טס! — לנושא הבא.

שם גר יורם ברעמי. נכחו שם ברעמי, מעבירו של אוולאי ואוולאי. ברעמי תיאם זאת, כנראה, קודם-לכן עם

לא יתבע אותו על הוצאת לשון-הרע. למברסקי טילפן — נדמה לי — לכספי, ומסר לו פרטים. אחר-כך הוריע